

עז:

עין משפט
נר מצוה

ב א ב מ"י פ"ג מהל'
רוחם הלכה יא:
בא ג ד מ"י טס הי"ב:
בב ה מ"י פ"ט מהלכות
פסח ארומה ה"י ב:
בג ו מ"י טס פ"יב הלכה
ג:
בד ז ח ט מ"י פ"ג
מהלכות רוחם הלכה
ד:

סתם משחקין בכדור כמה דיעיי' ב'. לא מסתבר לפרס לל
לענין חיוב מיטה במזיד דאי קאי גברא תוך ארבע אמות
ואחרת ביה וקיבל עליו המראה אחאי פטור הא ודאי מתכוין הוא
אלא נראה כלשון ראשון שפירס בקונטרס דלענין גלות אייר דדרשינן

שלהיה כ"ד הרגל (ב"ד ד' יו': וס')
ואשר לא דנה פרט למתבין לזרוע
השמים חזק ארבע והוא דתבין
מתבין לזרוע ד' וזקב י' הכא דסמך
לד' אמות ולא תוך ד' אמות ומיהו
א' למיפטריה מנגלות קאמר פרט
למתבין לזרוע י' וזקב ד' הא
למאמריה בריש אלו הן הגולין (מס' תענית
ד' י: וס') (ואם בשמע) בלא איבה
לשונה בלא דניה פרט למתבין
לזרוע ו' והכלה לז' אחר ואשר לא
דנה פרט למתבין לזרוע שמים חזק
ארבע והשאר מקרא דואשר לא דנה
לדכחי ברישא בפרשת ואלה המשפטים
ומקמי בלא דניה דפרשת ואלה משפטי
היה ולא למטעיה ההוא דלמי טפי
לזרוע כגון מתבין לזרוע ו' וס'
לז' אחר ולא מתבין לזרוע ו' יס'
והנראה ושלחיה כ"ד הרגל (ב"ד ד' יו':
וס') פירש בקונטרס לזון אחר
דחייב גלות וכן נראה לר"ם ולא
לגמרי ספירשו דפירש פרט למתבין
לזרוע י' וזקב ד' דלא היו ככלל י'
לז' דכחי בתריה בלא פרט דלא
היו ככלל מכה איש ומת דכחי לעיל
ממיה והאי א"י לא מתוקמה שמעתי
לענין גלות איש חייב מיתה
לענין ש' שנקוטרים וס' ואחאי
לפסור ממתיה ודאי לא דשפיעא
שגוג פסור ממתיה וס' דהוא פסור
לא מכלא דניה כמי מתבין לזרוע ו'
והכלה לז' אחר ועוד י' לפרש
לזרוע מתבין לזרוע י' וזקב ד'
לפסור מנגלות ואל קשי מדי מהסיא
מכות דלחי נקט ברישא לז' וס'
דניה ברישא והתנה דנה לוהי
לשפוט יומת מחלה וס' ואחאי
לזרוע פסור אלו הן הגולין
(מס' ד' י: וס') (מבשגה) לפסור
מתבין לזרוע בהמה והכר את האדם
על כרחק היינו לא מתבין לזרוע ו'
לז' ו' והכלה לז' אחר לא מתבין
לזרוע ו' וס' וזקב ד' וס' דהס' היו
בספור בהמה ונמלא אדם ומיהו
הא פלגי רבי ורובני בריש

גלוּרֹק ב' זרַק ד' שַׁחֲכִיךְ לְבַקֶּעַת עֵשִׂים שְׁלֹפְנוֹ וְהֵלֶךְ לִמְרוֹחִק:
בְּנוֹסֶס

[illegible]

הנשרפין פרק תשיעי סנהדרין

בשעת – מיד בשעת כפייה מתחיל ואח"כ הולך וחזק; **ואפילו** הוא הדוחף עצמו: **קדם** ו**סלקו**. קודם נפילתו של זה פטור: **בעידנה** **סדריה** יכול לעשות הוא. ואפילו על הדחיה ומשום סלקו לא מיציא לחיוביה דגרמא בעלמא הוא: **ואפילו** הוא **קדם**. הורק את החך ויד לאחור יורטת את חכם חסיד שנינו

שגא נמי מתחיל
סול"ם תרי"ם סמני"ן
דחפּו לבור וסולם
וואפילו הוא קדם
דשרידה יכול לעלות
חץ ותרים בידו ובא
קדם ונטלו פטור
מיפס פיסיקה
בו חץ וסמני בידו
הוא קדם ופיזרן
ביה יכול להתרפאות
אפילו סמני בשוק
בא לרב אשי נודמנו
הרי יצא מבית דין
צדור ככותל וחזרה
ותנא תונא כגון אלן
הרגו במייד הרגין
גולין פשיטא במייד
מהו דתימא התראת
הדרה קמ"ל תני רב
קמיה דרבי אבהו
בכדור ישהרגו תוך
לארבע אמות חייב
אשי היכי דמי אי
פורתא נמי אי דלא
נמי לא אמר ליה
כמה (דעיילי טפי)
יא דכה"ג כחו הוא
פל קידוש על ידו
נפל לשוקת פסול
בשותת תא שמע
ל החרס והוה עליה
ספק על החרס הוה
סול אמר רב חיננא
מצא איתמר אמר
דכפתיה לחבריה
מיא גירי ידידיה הוא
ח ראשון אבל בכח
ואמר רב פפא
ולכה לצרדין והרגה
רב אשי לרב פפא
אי כחו תזיל לעל

מי טחטא באשר. נתינת אפר על המים קרי קידוש דמתן במבטא
פירא (פסח ו מ"ב) (י"ה וי"ה קודש) אף על המים: וואס? נעל לשוקא.
בזמן חלולה שמים נגנזין אין זמן המעין דרך נקב. טפוסות דכמי
(ומגדנא יט) מים חיים אל כלי שמה חיותן נעל. וקא ס"ד דהאי
גלי ומשם יתנו כבא לשוקא וקטני דפסול: כפוסא. לא יתנו מבא
דביתא דף כג: מים שותתין על דבריו קול"ה? בלע"ז שאינו יתן
ועברה ממטאמ מתא והויא נדאית עליה אכל ספק על המחט: נעל
ומא ומן החרס חזרה ונמזה עליה וקומי פסולה אלמא לאו כמו
לומר ההוא נמאא עליה ואין ידוע אם כחלה לא? עליה
הויא מדרון והמס ההוא על המחט ליתא כמו כלל: דפסאי.
אלא מורא ומסע: עליו: גריס ידידיה וואס. הן חליו ויהי הוא
בגון שטתיו פתון ליתא הים והפסא מדרון: כבא דלאון.
חור רחוק קאמ ולא נעלו המים מים כזאתן מגדרותיהן עליו אלא לאחר
דך נפיתא שאל נפלה כנגדו אלא כשיא חזרת לארץ היתה מתרחקת
לארץ מאליה: סייל לעיל. דהא כלפי מעלה זרקה כנגדו ולא לארדן:
א

作

מסורת הש"ס

(א) וְלִקְחֵן עִם־ךָ (ב) סֵדָה
 דְּלֹאֵי מִינֵיהּ (ג) פֶּדֶה פִּי
 מִיָּא, (ד) פֶּדֶה פִּיִּי מִיָּד
 פֶּדֶה, (ה) חֹלֶיִן טוֹ, (ו) סֵדָה
 לִיב, (ז) שְׁמוֹת כֹּהֵן, (ח) וְצִל
 הִיא קִדְשֵׁי, (ט) בְּסֵדָה: מִלֵּוֹ
 דִּהֵא הוּא, (י) וְצִל בְּכֵל
 דְּמֵא,

הגהות הב"ח

(ה) ישי"י ד"ה זרק וי"י
נחמין כ"ל וזאת י'
נחמין: (ז) ב"ה כגן אל'
המשחקין וי"י ונחמין
שזרקו הוא דן וי"י אם
יכול לטון ואשמועין
תנא דאם ההוא דזרק
בכוותל נחמין שיהרג
אם נחמין:

לְעוֹי רַעֲיָי

קולי"ר. לשפוך.

מוסף רש"י

[illegible]